

ת"פ 60281/10/20 - מדינת ישראל מדינת ישראל נגד XXX

בית משפט לנוער בבית משפט השלום ברחובות

ת"פ 60281-10-20

בפני כבוד השופט בן ציון קבלר
מדינת ישראל מדינת ישראל
נגד XXX
נאשימים

הכרעת דין

כללי

בדיוון אשר התקיים ביום 10.3.22, מיד עם סיום עדות הנאשם, ניתנה הכרעת דין על פיה זיכוי הנאשם מהתיק בכתב האישום. תוך שהבהרתני כי נימוקי הכרעת דין ינתנו בנפרד וישלחו לצדים. ב"כ המאשימה ביקש למסכם את התיק אך תМОנת הראיות הייתה כה ברורה, עד כי עם סיום פרשת התביעה, עוד טרם לעדות הנאשם, מארג הראיות הפר רעוע עד כדי סיפה של טענת און להסביר לאשמה - סיפה, אך לא במלואה - עדות הנאשם, השלימה על נקללה את הנדרש לזכותו.

להלן הnimוקים:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירה של פצעה, לפי סעיף 334 יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום בתאריך 19.12.19 בשעה 15:00 ניגש המטלון אל חצר הבית וצעק על אמו של הנאשם (להלן: "XXX") משומם שהכלבה שלה הפרעה את מנוחתו.

בנסיבות אלה, ראה הנאשם את המטלון מתקרב אל XXX, ותפס בו הפילו אל הקrukע והכה אותו באגרופים באוזור החזה. מיד ובסמוך נטלה XXX מקל לידה והכתה את המטלון בראשו. כתוצאה ממעשייהם של הנאשם XXX וגרמו למטלון המתומה לתעוירת פריאטלית, וחתר בקרקפת אשר נדרש לסגירה באמצעות סיכות וכן רגשות בכף יד ימין.

ביום 20.7.21 הכחיש הנאשם את המיחס לו ומסר תשובהו לכתב אישום. לגרסתו, תוך כדי חיפוש אחר הכלבה שלו,

עמוד 1

הבחן במתלון תופס את אימו, כשהוא נמצא מחוץ לגדר הבית. הנאשם רץ לעברם וצעק למתלון לעזוב את אימו. אז רץ המתלון לעבר הקטין ותקף אותו. הנאשם מצא עצמו על הרצפה והшиб מכוון. אימו של הנאשם הכתה בראשו של המתלון כדי שיעזוב את בנה ולכן הוא נפצע ולא כתוצאה מעשיו של הנאשם.

פרשת התביעה

עיקר פרשת התביעה נסובה סיבב עדותו של המתלון.

מר XXX, המתלון, העיד כי בתקופה הרלוונטיות הוא גר בשכנות לנאים XXX. לדבריו, משפטתו של הנאשם נהגה להריעיש באופן קבוע. הוא התגורר בבית עם שתי תינוקות וביקש כי לפחות בשעות הלילה ישמרו על שקט. ביום האירוע, אשר היה ביום שבת, בצהרי היום, הגיע כדי לבדוק שיחדלו מלעשות רעש. **ה הנאשם התישב עליו עם הידים והכה אותו באגרופים לחזה, וXXX הכתה אותו עם אבן בראש.** בהמשך הבahir כי האירוע התרחש בחצר בית הנאשם. המתלון תיאר כי הוא נכנס לחצר בית הנאשם ונעמד ליד השער וביקש מהם שקט, ואז הם תקפו אותו. הנאשם הפיל אותו לרצפה, התישב עליו ונתן לו אגרופים לפנים.

בחקירה נגדית אישר כי היה בעבר בבית הנאשם, כאשר הוריו של XXX התגוררו שם. **המתלון הכחיש כי הכלבה של הנאשם עשתה רעש או שהפרעה לו.** המתלון אישר כי באותו יום שתה יין בזמן שעשה קידוש בשעה 00:11. שלל ששתה אלכוהול מעבר לכך, וטען כי נטל תרופות לצabi גב. איןנו יודע מדוע ציין הרופא בחדר המיון בשעה 17:45 כי הוא סובל **משכורות קלה** (ת/10).

לדברי המתלון, XXX נהגה לרב עם כל השכנים מאז הגיעו להתגורר בשכונה **והנאים מגן עליו.** עוד אישר המתלון כי באותו אירוע, בניגוד לפעם קודמת, הוא הלק לחצר ביתו של הנאשם, ולא צעק דרך החלון. לדבריו, ביקש עשרות פעמיים בעבר שישמרו על השקט, והחליט שהפעם יlk לדבר אליו "כמו בן אדם ולא כמו כל פעם" (עמ' 9 ש' 21-20).

המתלון הכחיש כי היה שני, **הכחיש כי צעק מהחלון שיפגע בכלבה והכחיש כי תקף את XXX** המתלון הכחיש כי הנאשם הגיע למקום בריצה, ולדבריו הנאשם היה באותו עת בחצר יחד עם חברו. לדבריו, XXX תקפה אותו **באבן בראש** אחרי שהנאים הפיל אותו לרצפה. בהמשך מסר כי יתקן זוויל לא היה אבן, משום שאיבד את ההכרה, יתכן והכתה אותו עם משהו אחר. **המתלון הכחיש כי איים "לעורר את ראה" של הכלבה של הנאשם.** לדבריו יש בשכונה לא מעט כלבים וגם לו יש כלב. **המתלון הכחיש כי תקף את הקטין או את XXX ומסר כיXXXX** "עשה בלגן לכל השכנים" וכי הוא התקשר בעבר למשטרה מספר פעמים, ונאמר לו שאין מה לעשות (עמ' 12 ש' 9-10). המתלון מסר כי הנאשם XXX וחברו משקרים כולם. המתלון טען כי הוא אדם נורטטיבי, הגם שאישר כי בעבר נחקר במשטרה גם קקטין וגם כבגיר, וכי היה מעורב באירוע של דקירות עם בן דודו זמן לא רב לפני האירוע שכותב האישום. בהמשך אישר כי באירוע הדקירה עם בן דודו הוא נעצר.

המתלון לא ידע להגיד מדויק **חברו של הנאשם הזמן משטרת**, טען כי הוא עצמו לא הזמן משטרת מושם שנלקח לבית חולים. הבahir כי הוא עצמו לא הגיע תלונה כי לא רצה "לסביר את הילד" (עמ' 14 ש' 25) וזאת למראות שנחקר באזהרה במשטרה. המתלון לא זכר לתאר האם היה נכון כאשר הגיע המשטרה, וכן השיב כי אינו זוכר שהשוטר ניסה

לדברアイテム בביתו לאחר האירוע. טען כי יתכן והשוטר הריח עליו אלכוהול מהין ששתה בבעור. המתלוון תיאר כי הנאשם ישב עליו כשהרגלים של הנאשם על הידיים שלו, והידיים שלו היו חופשיות. לטענתו הנאשם לא פחד ממנו, אם הוא היה פוחד ממנו הוא היה ברוח. המתלוון הכחיש כי הנאשם ריתק אותו עד אשר אחיו הגיע למקום, ובהמשך השיב כי זה "יכול להיות" (עמ' 16 ש' 3-1). להערכתו הנאשם לא פוחד ממנו כי אין לו כל סיבה לפחד ממנו.

בנוסף העיד מר XXX, סייר במשטרת רחובות מזה 6 שנים. הגיע לאירוע. XXX ניגש אליו וטענה כי המתלוון תקף את הנאשם. הלק לבתו של המתלוון הבחן כי פניו של המתלוון עם דם והריח **ריח של אלכוהול מפeo**. ניסה להבין מה אירע, אך לא הצליח לקבל יותר מידע פרטים מהמתלוון. לאחר שمد"א הגיעו למקום אמר המתלוון כי **הותקף באבניהם**. בהמשך מסר לו אחיו של המתלוון שיצא מהבית וראה את XXX ואת הנאשם רוכנים מעל המתלוון. לאחר מכן נמסר לו מה הנאשם כי המתלוון התעמת איתו ועם XXX והוא אמר לו "עהוב את אמא שלי תבוא אליו" שהוא צזה" (עמ' 17, ש' 26). בהמשך הגיע לפגוש את המתלוון בבית חולים. המתלוון לא רצה להגיש תלונה ואמר שהותקף על ידו הנאשם XXX "הביאו לו משタルבת לראש" (עמ' 17 ש' 33).

בחקירה נגדית אישר כי בשטח לא מסר המתלוון גרסה למה שארע. העד אישר כי בעת הגעה לאירוע מסרה לו XXX כי המתלוון החל לקלל אותה מחוץ לשטח ביתה אז נכנס לשטח והחל לתקוף אותה. העד אישר כי בזמן שהייתה המתלוון בבית חולים הוא נשמע על ידי אחת האחים כשהוא אומר שישרוּ את ביתם של השכנים. לאלקח את פרטי האחות, לא עיכב את המתלוון ולא חקר אותו באזירה על אף. אחיו של המתלוון לא הוזמן למתן עדות. האח מסר כי הסכוס הוא בשל הכלבה שעושה את צרכיה.

בנוסף הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים:

ת/1 - תקליטור המתעד שיחת הטלפון למוקד 100.

ת/2 - עדות הנאשם מיום 28.12.19.

ת/3 - חקירת הנאשם באזירה מיום 20.1.20.

ת/4 - חקירת הנאשם מיום 20.2.11.

ת/5 - ת/6 - טופס ידוע חשוד קטין.

ת/7 - תמלול שיחת מוקד 100.

ת/8-ת/9 - דוח מצלמת גופו ומזכרת.

ת/10 - מסמכים מבית חולים.

ת/11-ת/12 - דוח חקירת חשוד.

ת/13 - תמונה המתעדת חבלת הנאשם.

ת/14 - דוח פעללה של השוטרXXX.

ת/15 - **הודעת העד XXX (להלן: "XXX")**

פרשת הגנה

פרשת ההגנה נסובה סביב עדותו של הנאשם.

ה הנאשם מסר כי הוא לומד בתיכון בכיתה י"ב בмагמת XXX, עשה 10 יחידות בגרות ועתיד לסיים את לימודיו בימים הקרובים. דחה את הטעון בשנתיים כי הוא נמצא בפרויקט בו הוא עתיד לקבל תואר הנדסאי ולהמשיך באותו מקצוע בעת שירותו הצבאי.

ה הנאשם תיאר כי האירוע החל באותו יום בשעות הבוקר, הכלבה שלו נבחנה והמתلونן צעק עליה שבפעם הבאה שהיא תנבה הוא "יריד לה את הראש".

מספר שעות לאחר מכן הכלבה נעלמה והוא יצא יחד עם עד התביעה אליוור לחפש אותה מחוץ לבית. לאחר זמן מה שמע את צעקותה של אימו. רץ לכיוון וראה את המתلونן קופס את אימו בידי אחת ומכה אותה בידי שנייה. באותו שלב עמד המתلونן **בצד השני של הגדר, ברחוב**, בעוד אימו עמדה בתוך שטח חצר הבית שלהם. "**אמרתי לו עזוב אותה, בוא אליו, כמובן זה לא בשבייל לתקוף זה היה כדי ליצור מרחק ולהפריד אותו ממנה**" (עמ' 23 שי' 22-23). המתلونן בא לכיוונו. הנאשם תיאר כי בשלב זה חש מבוהל ומפוחד משום שכמה חדשניים לפני כן ראה אותו תוקף את בן דודו. לדברי הנאשם "מי אני ואם שלי שהוא יפחד מאייתנו אם הוא תקוף את בן דוד שלו" (ע' 23 שי' 24-25). בעת שתיאר הנאשם את הדברים דמע והתנשם בכאב. אז נכנס המתلونן אל חצר הבית, תקוף אותו ונתקן לו אגרוף. העד תיאר כי ראה את המתلونן ואת אימו נופלים יחד על הרצפה והגיע הци מהר שיכול היה כדי להדוף את המתلونן ממנה. הנאשם הדגיש כי ראה את המתلونן מכח את אימו כמה שניות, בזמן שהוא שעלה ואז הוא הדף את המתلونן ממנה. ריתק אותו לרצפה תוך שהמתلونן מתנגד ונתקן למתרון שני אגרופים לכיוון הכתפיים (תוך שההintendent ממנה). ריתק אותו לרצפה תוך שהמתلونן מתנגד ונתקן למתרון שני אגרופים לכיוון הכתפיים (תוך שההintendent ממנה). ריתק אותו לרצפה תוך שהמתلونן הגיע ולקח אותו. אינו זכר מה עשה אימו באותו שלבים. זכר כי ניתנה מכח בראש, אך לא זכר באיזו נקודת זמן זה קרה. הנאשם חידד כי המתلونן היה שכוב עם הבטן לאדמה וכי בשום שלב לא נתן לו אגרופים לראש או לחזה ולא תקוף אותו.

בחקירה נגדית אישר כי כתעת מתגורר עם אביו כי טוב לו יותר לגור אליו. כמו כן אישר כי אמר לנายนם "בוא אליו" והבהיר כי זו הייתה תגובה אינסטינקטיבית מתוך בהלה. כמו כן מסר כי הוא יותר גדול פייז מהמתلونן. עוד הוסיף כי המתلونן ניסה להתנגד ולכך הוא השאיר מעליו את שני האגרופים שלו כדי להשאיר אותו מרוחק לרצפה, הבהיר כי חשב שהוא נושא עליו נשך קר וכן כי כל עוד המתلونן היה מרוחק ידע שלא יוכל לפגוע באימו. שיחרר אותו רק כאשר הרגיש בטוח, כאשר אחיו של המתلونן הגיע למקום. אינו יודע מתי נתנה אימו מכח למתרון בראש, אינו יודע במדויק ממה נחבל בידו, יתכן כי בגין האגרופים או ההתנגדות של המתلونן.

במקרה דין חריגתי ממנהגי, וכן מהנוגג הקבוע לפיו צדדים מסוימים ראיו אותם בטרם ניתנת הכרעת דין והודיעו על זכויות של הנאשם. לא מצאתי לנכון לשמעו סיכון הצדדים בטרם מתן החלטתי וזאת משום שסבירתי כאמור, כי נוכח המארג הראייתי שהציגה המאשימה - התמונה המצטירת ברורה וחדה ובוואדי שלא ניתן לאורה להרשות את הנאשם. כפי שצין בתחילת, לא רק שלא ניתן היה לקבוע את אשמתו של הנאשם, אלא שMOVE קוצר מאד בין האירוע המתואר ובין טענת "אין להшиб על האשמה".

דבר דבר על אופנו.

כבר בראשית הדברים אזכיר כי עדותו של המתلون לא השירה עלי רושם מהימן.

לא עלה בידי להבין איזו סיבה יש לנאים,��ין כבן 15 באותה עת, לתקוף אותו, שעה שבא לבקש "ייפה" שקט, ללא שהיה בניהם, אך לגרסת כל המעורבים יRibot קודמת או כל עימות או לכל הפחות דין ודברים כלשהו. עוד לא עלה לידי להבין, מדוע אם אכן כך ארע האירוע - נמנע המתلون מלהתקשר בעצמו למשטרה ואף נמנע בהמשך למסור גרסה ברורה לשוטרים אשר הגיעו למקום, לכל הפחות בזמנים כללים בלבד. ומדו"ע לאחר שכבר טיפול בבית חולים - בחר הוא להימנע מלהגיש תלונה במשטרה כנגד הנאשם ואימו וכי גם לאחר שנחקר באזהרה במשטרה - נמנע מלהגיש תלונה.

גם הסבירו של המתلون בכל הנוגע להיווט תחת השפעת אלכוהול אינם מנחים את הדעת. על פי עדותו של עד הتبיעת גבריאל זנו, השוטר אשר הגיע למקום האירוע, המתلون הדיף ריח של אלכוהול והוא התרשם כי המתلون נמצא תחת השפעת אלכוהול. דברים אלו באו לידי ביטוי גם בת/10 שם התרשם הרופא המטפל כי הנאשם נמצא תחת השפעת אלכוהול וזאת בשעה 17:42. טענת המתلون כי הדבר קשור בכך ששתה מעט יין בקידוש באותו בוקר בשעה 11:00 וכי הוא נוטל כדורים חזקים לכabi גב - אינם מתישבים עם עדויות אלו ואף מעוררים ספק רב באשר להימנות דבריו. המתلون ניסה להרחיק עצמו בעדותו מסמנים אלו כדי שניסה להרחק עצמו מתייארים רבים אחרים כפי שיפורטו.

אלא שלא די בכך: גרסתו של המתلون אף אינה עולה בקנה אחד עם חלק מעובדות כתוב האישום, וסותרת את הרקע לאירועו כולו, אשר לגביו לא קיימת כל מחלוקת בין המאשימה להגנה.

עובדות כתוב האישום מתארות כי "בתאריך 19.12.28 בשעה 15:00 ניגש המתلون אל חצר הבית וצעק על אמו של הנאשם (להלן: "XXX") **משום שהכלבה שלא הפרעה את מנוחתו**". היינו המנייע לכל האירוע המתואר בהמשך כתוב האישום - הוא עצמו של המתلون כלפי כלבתו של הנאשם.

יש לציין, כי גם גרסתו של הנאשם הינה כי האירוע כלל החל על רקע הרעש אשר הקימה הכלבה. וכך גם גירסת עת הتبיעת אליו מיש שעדותיו הוגשה על ידי הتبיעת (ת/15). - כאמור זו גם "גירסת" כתוב האישום.

אלא שלגרסתו של המתلون, כפי שהעיד בבית המשפט, הסיבה הנעוצה בהגעתו לבית הנאשם הייתה שונה בתכלית. לדבריו **"הם היו דופקים על הקירות, טורקים דלתות, מזיקה גבוהה, זה היה בשבת באתי לבקש שיפסיקו עם הרעש והם תקפו אותי"** (עמ' 6 ש' 21-22). ובהמשך בחקירה נגדית כאשר נשאל האם הכלבה עשתה לו רעש השיב

"**הכלבה? לא הפרעה לי... לא, הנביות לא הפריעו לי, גם לי יש כלב**" (עמ' 8 ש' 13-10). המתلون חזר ואמר מספר פעמים כי הוא החליט ללבת לדבר עם XXX משום שהוא רוש מבית הנאשם, הבהיר כי אין שיפגע בכלבה של הנאשם ושהיא הייתה הרקע להגעתו לבית הנאשם.

אלא שככל אלו מתגדדים נוכח העובדה כי גרסת הנאשם אף סותרת עדותו של עד תביעה אחר, לא רק בפרט זה, אלא בפרטם מהותיים נוספים אשר יורדים לשורש האישום, כפי שיפורט בהמשך.

עד התביעה מס' 7, XXX, לא התיצב למסור עדות, והודיעו במשטרה הוגשה בהסכמה על ידי הצדדים (ת/15).

אקדמיים ואומר כי עדותו של עד זה עומדת בסתירה מוחלטת לעדותו של המתلون בכל נושא מרכזי בעובדות הנטענות ולעומת זאת מחזקת ותומכת בגרסתו של הנאשם בכל אחד מהפרמטרים המרכזים שבעדויות.

בניגוד לדברי המתلون, עולה מעודתו של אליאור כי תחילתו של האירוע הוא נביות כלבת הנאשם: "**אני הייתי אצל חבר שלי בניה כמה ימים ויש לו כלבה שהתחילה לנבוח והשכן אמר אים על בניה אם הכלבה תנבה עוד פעם הוא יערוף לה את הראש**" (ת/15 ש' 1-2).

בהמשך, נפרשת סתירה מהותית בין השניים גם באשר להתגלגות האירוע:

לgresת המתلون בעת שנכנס לחצר הבית "**עמדתי ליד השער וביקשתי מהם שקט, כמה אפשר, אז הם תקפו אותי**" (עמ' 7 ש' 2-1). המתلون שב וחזר על כך שלא היה כל אירוע מוקדים לתקיפתו על ידי הנאשם. כך בתשובתו בחקירה נגד "از בזמנ שאתה מבקש יפה שקט, בבקשת תהיו בשקט הוא קופץ עלייך? ת. כן" (עמ' 10 ש' 23-24).

אלא, שדברים אלו אינם עולים בקנה עם האמור בת/15 "**הוא החליט לבוא לחצר של בניה מאחורי הגדר ואמא של בניה הייתה שם והתחיל לקלל אותה... והגע למצב שהוא שלח אליה יד והוא פגע בה באחור הכתף והוא ניסה למשוך אותה אליו, הגדר מנעה ממנו הגיע אליו, החבר שלי בניה אמר לו אל תיגע בה הוא ניסה להרחק את השכן בכך שהוא קרא לו כדי שיעבור לריב איתו ולא עם אמא שלו**" (ת/15 ש' 7-3).

היו, על פי גרסת עד התביעה, בניגוד לדברי המתلون, תחילתו של האירוע הוא בתקופה אימתו של הנאשם על ידי המתلون.

גם באשר לסדר התקיפה ואירוע האלים הבאים, עומדות העדויות בניגוד חריף זה מול זה:

המתلون אשר נשאל לגבי "סדר התקיפה" השיב "**הוא הפיל אותו לרצפה, התישב עליו והביא לי אגרופים על הפנים והיא הביאה לי אבן בראש, כל הזמן הזה הפסיק בו שירד ממנה ויעזוב אותו והוא לא עזב אותו**" (עמ' 7 ש' 5-4).

בעוד שמדובר בת/15 עולה "**השכן התחיל להרביץ לבניה, הוא נתן לו אגרופים לחזה ותפס אותו, בניה הגיע במכות קטנות לאחור החזה, היה נראה שהוא לא יודע מה לעשות... בניה ניסה לנטרל את השכן בכך שהוא נשכב**

עליו בצורה שהוא יאוזק לו את הידיים והוא לא יוכל לתקוף" (ת/15 ש' 11-8).

עزم שלבו של עד זה בכתב האישום כעד תביעה חותר כנגד חלק מרכזי מעובדות כתוב האישום. עצם הגשת עדותו, מוטטה את עדות המתalon בכל נקודת "השקה" של עובדות ומדובר בעובדות מרכזיות, לא ניתן לעורק "פלגין דיבורא" לגבי עובדות אלו (ראה פירוט בהמשך).

גורסת העד, כפי שבאה לידי ביטוי בת/15 לא רק שמחליישה את מהימנותו של המתalon אלא גם מציגה תמונה עובדתית שונה בתכלית מזו המתוארת בכתב האישום, באופן שלא מאפשר לקבוע כל ממצא עובדתי.

במצב דברים זה עומדות בפני שתי גרסאות שונות בתכלית באשר לנסיבות האירוע, האופן שבו החל האירוע והתנהלות הנאשם והמתalon בזמן האירוע. אין מדובר על גרסת המאשימה מחד וגורסת ההגנה מאידך, אלא על שתי גרסאות שונות המוצגות על ידי המאשימה.

המאשימה אינה יכולה, במסגרת פרשת התביעה, להציג את בית המשפט בפני שתי גרסאות שונות לחלוتين. ראיות התביעה צרכות להיות ככלו שבקוון המצרי לבסס תמונה עובדתית אחת ברורה מעבר לכל ספק סביר.

אומנם ניסיון החיים והניסיונו המשפטי מלמדים, כי יש ודבריהם של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת וכי על בית המשפט לבחון בזהירות מרבית אמירותו כאלה כדי לבור המוץ מן התבן. בכך הוא כי הערכת השומעת העדים אינה מציה במצב בנארו, לפיו עומדות בפניה שתי אפשרויות בלבד (היאנו: קבלתה של הגורסה האחת תוך דחיתת הגורסה האחרת במלואה), אלא שהיא רשאית לפצל גרסותם של עדים, לאמץ חלקים מתוכה, ולדוחות חלקים אחרים. זהו כלל **"פלגין דיבורא"**. הכלל מאפשר לבית-המשפט **"לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסوت לבור את הביר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעזרות בראיות קבילות ואמיניות אחרות [...]" או על פי הגיונם של דברים**

(ע"פ 526/90 בלאר נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(4), 133, 185 (1991); וכן, ראו, סעיף 57 לפקודת הראיות; ע"פ 2760/11 פלוני נ' מדינת ישראל (7.2.2013); ע"פ 22/12 ג'ודה נ' מדינת ישראל, (30.7.2012); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מה(1) 317 (1993) וראו גם, יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1855-1845 (2009)).

יחד עם זאת, הלכה היא כי פיצול העדות אסור שיעשה בשירירות, אלא צריך כי יתקיים "יסוד סביר" להבחנה בין חלקיה השונים של העדות (ראו, ע"פ 5875/93 עביט נ' מדינת ישראל, פ"ד (5) נ(5) 801, 812 (1997); ע"פ 8273/07 כואבה נ' מדינת ישראל, (18.7.2012)). במקורה דן, לא מצאתי כל יסוד סביר לפצל עדותו של המתalon ולקבל חלקים ממנו. עדותו של המתaloneman ההתחלה נעדרה קוורנטיות והגון פנימי וחיצוני, מה גם שגרסתו של העד עומדת בסתריה מוחלטת עדות עד התביעה, כאמור לעיל, דבר אשר פוגע במהימנות עדותו של המתalon כולה, ולא רק בחלקים منه.

לכאורה די באמור לעיל כדי להביא לזכותו של הנאשם.

מעבר לנדרש, מצאתי להתייחס גם לעדותו של הנאשם.

הנאשם, שהינו כבן 18 העיד בפני עצמו בוגרת ומעוררת אמון.

גרסתו, כפי שנמסרה על גבי דוכן העדים, תامة את הדברים שנמסרו על ידו לאורך כל הדרך, החל מדבריו לשוטרים אשר הגיעו למקום האירוע, דרך הדברים שמסר בהודאותו במשטרתו וכלה בדברים שנמסרו על ידו עת נחקר תחת זהירותה. הנואם היה נאמן לגרסתו אל מן ההתחלה ולא סטה מהאמור בה.

בעת עדותו בבית המשפט, היה הנואם נרגש מאוד, התנסם בכבדות, שתה מים ודמע תורה שתיאר חלק מהדברים. הנואם תמן את דבריו בהדגמות, וניכר היה עליו כי לתחושתו והבנתו את המצב אליו נקלע - فعل כפי שפועל במטרה להגן על אימו מטער תחשות מצוקה ופחד מפני הנואם.

כך בת/14 עת מסר הנואם גרסתו הראשונה **במקום האירוע** בפני רס"ל לוי ירון: "מוסר כי השכן תקין, את אמא שלו כי הכלבה שלהם לא הפסיקה לנבוח... מוסר כי נחלץ לעזרתה משך את השכן ממנה... בא לריב איתיה על נביות הכלבה והבן נחלץ לעזרתה ניכר כי הבן מפוחד ובוכה".

לאחר מכן בת/2 עת מסר גרסתו במשטרה ביום 28.12.19 מסר: "אני רואה את אמא שלי בתחום החצר ואו陶 מתווכחים ותוך כדי הוא מושיט אליה ידיים אני באתי בריצה ואמרתי לו בוא אליו מה אתה מרביבץ לאמא שלי... הוא נכנס לחצר... אני העפתי אותו ממנה... אני נתתי לו כמה אגרופים כדי שישחרר את אמא שלי, ריתקתי אותו".

בהמשך בת/3 עת נחקר תחת זהירותה במשטרה ביום 29.1.20 מסר "אני ראיתי את XXX שלוח ידיים לכיוון אמי מעבר לגדר ודקתי ריצה לכיוונו... צעקתי לXXX תעוזב אותה בוא אליו ואני לא באמת שבתי שהוא יבוא, XXX נכנס לתוך חצר הבית שלי... בא לכיווני ודחף אותו להגיע לאמא שלי... ראיתי אותו שוכב על אמא שלי ומכה אותה אז העפתי אותו מאמא שלי" (עמ' 2 ש/17-24).

וכן בת/4 עת נחקר פעמיים נוספת במשטרה ביום 11.2.20 מסר: "הוא מחוץ לגדר ביתי ואמא שלי בתחום הבית והוא שלוח ידיים לכיוונה על מנת לתת להה מכות עם ידיו והוא מונעת עם ידיה" (עמ' 17-16) ובהמשך כאשר נשאל כיצד העיף את המתלון מסר "דחפתי אותו עם שתי ידיים כדי שיירד ממנה" (עמ' 21).

גם במהלך עדותו בבית המשפט, תיאר הנואם הדברים באופן דומה "שמעתי צעקות ושמעתי לב שזה הקול של אמא שלי... באתי במהירות... אני רואה את XXX תופס את אמא שלי ביד אחת ומכה אותה ביד שנייה, הוא עומד מחוץ לגדר... ברחוב, ואמא שלי בגבול של החצר של הבית שלנו... אמרתי לו עזוב אותה, בוא אליו, כמובן זה לא سبيل לתקוף, זה היה כדי ליצור מרחק ולהפריד אותו ממנה והוא באמת בא, לא חשבתי שהוא יבוא, הרגשתי מבוהל ומפוחד... הוא נכנס לחצר, הוא היה חצי אליו וחצי אליה, הוא תקין אותו... אני מרים את ראש ורואה את שניהם נופלים יחד על הרצפה זה אמא שלי וXXX, באתי הכי מהר שאני יכול להדוף אותו ממנה" (עמ' 23 ש/19-28).

הנאשם תיאר את הדברים בצורה אותנטית וקורנתית וניכר כי הוא "חי" את האירוע. שוכנעתי כי התנהלותו של הנואם, נעשתה על מנת לסיע לאימו, אשר הותקפה בחצר ביתה על ידי המתלון. הנואם לא שאל קרב ולא חיפש את קרבתו של המתלון. גם אמרתו לנואם "עזוב אותה ובוא אליו" לא נועדה כדי לשלhab את המתלון, אלא כדי להרחקנו מאיומו.

הצדדים שנקט הנאשם עומדים בכל מבחן סבירות של הגנה עצמית כמתוארת בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז 1977. הוא לא יזמ את סיטואציה תקיפת איומו, הוא ניסה להגן עליו - וכי מה מצופה מאדם, לא כל שכן קטין, הרואה את איומו מותקף אם לא לפעול להגנתה. מעבר לכך, הוא היה זה **שהותקף על ידי המתלון שנכנס לחצר ביתו** ותקף אותו (דבר שהמתלון הכחיש מכל וכל אלא שהדברים על מהדברים שנמסרו לשוטרים שהגיעו למקום, ובנסיבות מתקף הנאשם ומדובר העד בת/15), הנאשם נקט בנסיבות מידתיים הן כדי להדוף ההתקפה על איומו והן להדוף ההתקפה עליו, הוא ריתק את המתלון כל עוד הייתה סכנה, (אליבא ת/15 אף שיחררו מיד כשהגיע אחיו של המתלון) ואין כל בדיל הוכחה כי יידע בדבר כוונת איומו לחבות בראשו של המתלון.

זאת ועוד - זכותו של הנאשם לפעול נגד המתלון צומחת לא רק בזכותו להגן על איומו ועל גופו שלו. התנהלות זו, בנסיבות המתוירות, שעה שהדברים מתרחשים בחצר ביתו של הנאשם, שיטה פרטיאלית או חדר המתלון ללא הזמן, הינה סבירה גם מבחינת היבט נוסף:

בקשר זה רأוי להפנות לסעיף 18 לחוק המקראקיין, תשכ"ט - 1969 אשר קובע:

א. המחזיק במרקעין כדי רשאי להשמש בכוח במידה סבירה כדי למנוע הסגת גבולן או שלילת שליטתו בהם שלא כדי.

משעה שעשה כן המתלון ואף איים ופועל באלימות כלפי XXXוכלי הנאשם - עדשה לנאים כל הזכות להגן על עצמו ועל איומו. לא מצאתי כי פועל הנאשם באופן שאינו מידתי. הנאשם לא השתמש בכוח בלתי סביר ולא ניסה לתקוף את המתלון, אלא פעל כדי לרתק אותו כדי למנוע ממנו לפעול באלימות כלפים. יודגש כי לא היה זה הנאשם שבפני אשר הכה בראשו של המתלון, ואף כאמור, לא הוכח כי הייתה לו ידיעה כי איימו תעשה כן. החבלות שנגרמו למתלון אינם כתוצאה ממשיעו של הנאשם.

דבריו של הנאשם, כאמור לעיל, נתמכנו וחוזקו על ידי גרסת עד התביעה בת/15 בכל המקומות המשמעותים. אומנם לא נعلم מיוני כי אליאור הינו חברו של הנאשם, ועם זאת יש לציין כי היה זה אליאור אשר הזמין את המשטרה למקום בשיאו של האירוע וכי הודיעתו, כאמור לעיל, הוגשה **מטעם המאשימה מבלי שבקשה לגבות עדות על הדוכן ומכאן כי המאשימה לא חלקה על מהימנות דבריו.**

אשר על כן, מקבל אני את גרסתו של הנאשם באשר לאופן התרחשויות האירוע.

אשר על כן, לא עדשה התביעה בנטול המוטל עליה ומשכך מצאתי כאמור את הנאשם זכאי.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשפ"ב, 21 ממרץ 2022, בהעדר
הצדדים.